



Av Barbara Thompson

Annenrådgiver i Hjelpeforeningens presidentskap på generalplan

Vær barmhjertige, utgjør en forskjell

Det skjønnede ved besøkende lærerinnens virksomhet er å se liv bli forandret, tårer tørket bort, vitnesbyrd som styrkes, personer elsket, familier styrket.

Mine kjære søstre, hvilken velsignelse det er å være sammen med dere, å føle deres styrke og kjærlighet til Herren. Takk for den kjærlighet og barmhjertighet dere viser andre daglig.

I Hjelpeforeningens første tid i Nauvoo vet vi at søstre dro fra hus til hus. De hjalp hverandre, undersøkte behov, bragte mat, tok seg av de syke og viste medfølelse med hver kvinne og hennes familie.¹ Dette får meg til å tenke på et vers i Judas' brev: Vær barmhjertige, utgjør en forskjell.² Når jeg tenker over dette verset og hva det betyr, går mine tanker til Frelseren og de mange gangene Skriftene omtaler Kristi kjærlighet og den medfølelse han hadde med alle.

I Det nye testamente leser vi ofte at Kristus følte «medynk»³ med folket idet han reagerte på deres behov. Han viste barmhjertighet når han så at de var sultne og han ga dem mat, eller når de var syke og han helbredet dem, eller når de trengte åndelig føde og han underviste dem.

Barmhjertighet betyr å føle kjærlighet til og medfølelse med en annen. Det betyr å ha forståelse og et ønske

om å lindre andres lidelse. Det betyr å vise vennlighet og ømhet overfor andre.

Frelseren har bedt oss gjøre det han har gjort,⁴ bære hverandres byrder, trøste dem som trenger trøst, sørge med dem som sørger,⁵ gi de sultne mat, besøke de syke,⁶ styrke de svake, løfte de hengende hender⁷ og «lære hverandre rikets lære».⁸ For meg beskriver disse ordene og handlingene besøkende lærerinner – de som tjener andre.

Besøkende lærerinner gir kvinner anledning til å våke over, styrke og undervise hverandre. Mye i likhet med en lærer i Det aronske prestedømme som blir pålagt ansvaret for «alltid å våke over kirken, være til hjelp for medlemmene og styrke dem»,⁹ viser en besøkende lærerinne sin kjærlighet ved ydmykt å ha omtanke for hver kvinne hun blir kalt til å tjene.

Søster Julie Beck har gitt oss denne påminnelsen: «Fordi vi følger Jesu Kristi eksempel og læresetninger, verdsetter vi dette hellige oppdrag som består i å elske, kjenne, tjene, forstå, undervise og virke på hans vegne.»¹⁰

I dag ønsker jeg å snakke om to ting:

- De velsignelser du gir andre når du virker som besøkende lærerinne.
- Og velsignelsene du mottar når du hjelper andre.

Velsignelsene du gir andre når du virker som besøkende lærerinne

For ikke lenge siden snakket jeg med en gruppe kvinner i Anchorage i Alaska. Det var omkring 12 kvinner i rommet, og 6 til sluttet seg til oss via høyttalende telefon fra byer og tettsteder over hele Alaska. Mange av disse kvinnene bodde flere hundre kilometer unna kirkebygningen. Disse kvinnene underviste meg om besøkende lærerinnens virksomhet.

Å avlegge et personlig besøk til alle søstrene ville kreve en flytur, båttur eller en lang biltur. Det er åpenbart at tid og utgifter gjorde hjemmebesøk umulig. Men disse søstrene følte seg nær knyttet til hverandre fordi de ba inderlig for hverandre og søkte Den hellige ånds veiledning for å vite hva deres søstre trengte, selv om de ikke avla personlige besøk særlig ofte. De klarte å holde kontakten ved hjelp av telefon, Internett og post. De virket med kjærlighet fordi de hadde inngått pakter med Herren og ønsket å velsigne og styrke sine søstre.

Et annet trofast par besøkende lærerinner i Den demokratiske republikken Kongo spaserte lange strekninger for å besøke en kvinne og hennes lille barn. Disse søstrene forberedte ydmykt et budskap og ønsket å vite hvordan de virkelig kunne bety noe for den kjære kvinnen de besøkte. Kvinnen var begeistret for deres besøk. For henne var deres besøk et budskap fra himmelen. Da de besøkende lærerinner kom til hennes beskjedne hjem, ble søsteren, hennes



familie og de besøkende lærerinner alle oppløftet og velsignet. Den lange spaserturen syntes ikke som et offer. Disse besøkende lærerinner hadde barmhjertighet. De utrettet noe godt og var en velsignelse for denne kvinnen.

Lange avstander, kostnader og sikkerhet gjør personlige, månedlige kontakter umulige i noen områder av Kirken, men ved kraften i personlig åpenbaring finner søstre som virkelig søker å elske hverandre og våke over og styrke hverandre, meningsfylte måter å utføre dette kallet fra Herren på.

En inspirert Hjelpeforenings-president rådfører seg med sin biskop og gir ved hjelp av bønn oppdrag til besøkende lærerinner for å hjelpe ham å våke over og ta seg av hver kvinne i menigheten. Når vi forstår denne prosessen med rådslagning og åpenbaring, forstår vi bedre vårt viktige ansvar for å tjene og kan med større tillit stole på at Ånden vil lede vår innsats.

Jeg er en som har besøkt flere kvinner hver måned og så stolt erklært med et lettelsens sukk: «Nå har jeg utført min oppgave som besøkende lærerinne!» Nåvel, det jeg rapporterer kan være gjort, men hvilken skam hvis det er den eneste grunn til at jeg gjør det.

Det skønne ved besøkende lærerinner er ikke å se 100 prosent på rapporten. Det er å se liv bli forandret, tårer tørket bort, vitnesbyrd som styrkes, personer elsket, familier styrket, mennesker oppmuntret, de sultne gitt mat, de syke besøkt og de som sørger, gitt trøst. Besøkende lærerinneres virksomhet blir faktisk aldri *fullført*, for vi våker over og styrker bestandig.

En annen velsignelse ved besøkende lærerinner er å styrke enhet og kjærlighet. Skriftene rettleder oss om hvordan vi kan oppnå dette: «Og han befalte dem at ... de skulle se fremover, være enige, ha én tro og én dåp og la sine hjerter være knyttet sammen i enighet og i kjærlighet til hverandre.»¹¹

Mange kvinner har fortalt at grunnen til at de ble aktive i Kirken igjen, var en trofast besøkende lærerinne som kom måned etter måned og betjente dem, reddet dem, var glad i dem, velsignet dem.

Noen ganger vil budskapet være det viktigste du gir under et bestemt besøk. Noen kvinner får liten åndelig næring utenom det budskap du kommer med. Budskapene i *Liahona* er evangeliske budskap som hjelper hver kvinne å styrke sin tro og sin familie, eller som vektlegger barmhjertighetstjeneste.

Til tider vil den viktigste velsignelse av ditt besøk være bare å lytte. Å lytte gir trøst, forståelse og helbredelse. Andre ganger må du kanskje brette opp ermene og gå i gang med det som skal gjøres i hjemmet, eller bero- lige et gråtende barn.

Velsignelsene du mottar når du hjelper andre

Velsignelsene du mottar når du hjelper andre er mange. Jeg har noen ganger sagt: «Nå må jeg få gjort mitt oppdrag som besøkende lærerinne!»

(Det var de gangene jeg glemte at jeg besøkte og underviste kvinner. Det var de gangene jeg så på dette som en byrde istedenfor som en velsignelse.) Jeg kan ærlig si at når jeg dro ut som besøkende lærerinne, følte jeg meg alltid bedre. Jeg ble oppløftet, følte meg elsket og velsignet, vanligvis mer enn søsteren jeg besøkte. Min kjærlighet økte. Mitt ønske om å tjene vokste. Jeg så hvilken vakker måte vår himmelske Fader har planlagt for oss til å våke over og vise omsorg for hverandre på.

Andre velsignelser ved å være besøkende lærerinne er at vi blir kjent med og blir venner med noen som vi kanskje ellers ikke har kjent så godt. Til tider lar dette oss være svar på en annens bønner. Personlig åpenbaring og åndelige erfaringer er også nært knyttet til besøkende lærerinneres virksomhet.

Jeg har hatt noen av de mest ydmykende, gledelige og åndelige erfaringer i livet når jeg har sittet hjemme hos kvinner i min egen menighet og rundt om i verden. Vi har undervist hverandre i evangeliet. Vi har grått sammen, ledd sammen, løst problemer sammen, og jeg har blitt oppløftet og velsignet.

En kveld i slutten av måneden forberedte jeg meg til å dra fra byen og hadde fremdeles ikke besøkt en av mine søstre. Det var litt sent på kvelden. Jeg hadde ingen avtale. Jeg ringte ikke. Jeg hadde ingen ledsager. Men jeg kom til at det var viktig å besøke min venninne Julie. Julies datter, Ashley, var født med benskjørhet. Ashley var nesten seks år gammel, men hun var veldig liten og kunne ikke gjøre stort mer enn å bevege armene og snakke. Hun lå på et lammeskinns-teppe hele dagen, hver dag. Ashley var et lykkelig og muntert barn, og jeg likte å være sammen med henne.

Da jeg kom hjem til dem denne kvelden, ba Julie meg inn, og Ashley



ropte at hun ville vise meg noe. Jeg gikk inn og knelte ned på gulvet på den ene siden av Ashley, og moren var på den andre siden. Ashley sa: «Se hva jeg kan gjøre!» Så, med litt hjelp av moren, klarte Ashley å snu seg over på siden og tilbake igjen. Det hadde tatt henne nesten seks år å nå dette fantastiske målet. Da vi klappet og jublet og lo og gråt sammen ved denne spesielle anledningen, takket jeg min himmelske Fader for at jeg hadde dratt ut som besøkende lærerinne og ikke gått glipp av denne store begivenheten. Selv om det er mange år siden dette besøket og søte Ashley har gått bort, vil jeg alltid være takknemlig for at jeg hadde denne spesielle opplevelsen med henne.

Min egen kjære mor var en strålende og trofast besøkende lærerinne i mange år. Hun tenkte stadig på hvordan hun kunne velsigne familiene hun besøkte. Hun viste barna til kvinnene hun besøkte spesielt oppmerksomhet, og håpet å styrke familier. Jeg kan huske en femåring som kom løpende bort til min mor i kirken og erklærte: «Du er min besøkende lærerinne. Jeg

er glad i deg!» Å være en del av livet til flotte kvinner og deres familier var en velsignelse for min mor.

Ikke alle erfaringer i forbindelse med besøkende lærerinner er gode og herlige. Noen ganger er det hardt, som å besøke et hjem der du egentlig ikke er velkommen, eller det er vanskelig å treffe en søster med en svært travel timeplan. Det kan ta lengre tid å utvikle et godt forhold til noen søstre. Men når vi oppriktig søker å bli glad i, ha omtanke for og be for søsteren, vil Den hellige ånd hjelpe oss å finne en måte å våke over og styrke henne på.

President Thomas S. Monson er en mester i å tjene slik Frelseren gjorde. Man ser at han stadig besøker og hjelper andre. Han har sagt: «Vi er omgitt av mennesker som trenger vår oppmerksomhet, vår oppmuntring, vår støtte, vår trøst og vår vennlighet... Vi er Herrens hender her på jorden, med befaling om å tjene og bygge opp hans barn. Han er avhengig av oss alle.»¹²

«Og ingen kan hjelpe til med dette arbeidet med mindre [hun]

er ydmyk og full av kjærlighet, har tro, håp og kjærlighet og er måteholden i alt som [hun] blir betrodd å ta vare på.»¹³

Kvinnene vi besøker og underviser, er blitt betrodd i vår varetekt. La oss ha kjærlighet og barmhjertighet og på den måten utgjøre en forskjell for dem som har blitt betrodd oss.

Søstre, jeg er glad i dere. Jeg ber om at dere vil føle vår himmelske Faders og vår Frelser Jesu Kristi kjærlighet. Jeg vitner for dere at Frelseren lever, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon, and Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), 32-33.
2. Se Judas 1:22.
3. Matteus 9:36; 14:14.
4. Se Johannes 13:15.
5. Se Mosiah 18:8-9.
6. Se Mosiah 4:26.
7. Se Lære og pakter 81:5.
8. Lære og pakter 88:77.
9. Lære og pakter 20:53.
10. Julie B. Beck, «Hjelpeforeningen: Et hellig verk», *Liahona*, nov. 2009, 113.
11. Mosiah 18:21.
12. Thomas S. Monson: «Hva har jeg gjort for noen i dag?» *Liahona*, nov. 2009, 86.
13. Lære og pakter 12:8.